

Міністерство освіти і науки України
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

Національна академія аграрних наук України
Національна наукова сільськогосподарська бібліотека
Інститут зрошуваного землеробства
Інститут рису

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ ТА ІННОВАЦІЙНІ ДОСЯГНЕННЯ АГРАРНОЇ НАУКИ

**матеріали Всеукраїнської науково-практичної
інтернет-конференції, присвяченої 145-річчю від заснування
кафедри ботаніки та захисту рослин**

24 травня 2019 року

м. Херсон

- оптимізувати збутову політики, на основі кооперації з іншими підприємствами району, що дозволить підвищити ціну реалізації, а отже і загальну прибутковість господарства;

- для подальшого розвитку підприємства необхідно диверсифікувати виробництво.

Література

1. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: Підручник. 2-ге вид., доп. і перероб. К.: КНЕУ, 2014. 624 с.

2. Бахчиванжи Л.А. Диверсифікація діяльності аграрних підприємств як стратегія управління соціально-економічним розвитком. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету*. 2013. № 6. С. 91-84.

3. Давиденко Н.М. Ліквідність та платоспроможність як показники ефективності фінансового менеджменту підприємства. *Актуальні проблеми економіки*. 2015. № 2. С. 36-40.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Бортник М.В., магістр,

Костюкєвич Т.К., к.геогр.н.

“Одеський державний екологічний університет”, м. Одеса

Спеціалізація сільського господарства – це динамічний процес, якій здійснюється у відповідності з економічними законами. Цей метод наукової організації виробництва сільськогосподарської продукції за найменших витрат та збільшенням продуктивності праці за безперервним збільшенням об’єму виробництва. З поглибленням спеціалізації, майже завжди, поліпшуються всі економічні показники [1].

На спеціалізацію господарства впливає багато різноманітних факторів, таких як навколишнє середовище, ринкові та соціально-демографічні обставини та інші. Тому, в кожному випадку до проблеми спеціалізації та раціонального розміщення сільськогосподарського виробництва необхідно підходити окремо. Спеціалізованому інтенсивному розвитку галузей АПК сприяє прогрес науки та техніки, втілення інновацій.

Економічне значення спеціалізації сільськогосподарського виробництва є, по-перше, в тому, що відкриваються широкі можливості для організації масового та налагодженого виробництва дешевої продукції на промисловій основі, що дозволяє послідовно вдосконалювати технологію виробництва та підвищувати окупність вкладень. По-друге, спеціалізація праці створює сприятливі можливості для технічного прогресу та впровадження у виробництво досягнень науки. По-третє – досягається найбільш принциповий поділ праці між областями, районами та сільськогосподарськими підприємствами, а в середині господарств – між відділеннями, фермами, що в свою чергу створює сприятливі умови для досягнення більш високого виробництва праці. По-четверте, спеціалізації сприяють збільшенню об'ємів виробництва продукції та поліпшенню її якості. По-п'яте, – спеціалізації сільськогосподарського виробництва значно змінюють професійну структуру працівників землеробства та рослинництва. З'являються нові професії, збільшується частка «розумової» та кваліфікованої праці [2].

Доцільна спеціалізація господарства з оптимальним суміщенням галузей сприяє росту продуктивності праці. Враховуючи сучасні засоби організації та ведення сільського господарства, нові напрямки та можливості розвитку всіх галузей агропромислового комплексу країни, в тому числі й втілення інновацій, розміщення спеціалізації повинні повною мірою відповідати потребам національного та регіонального ринків, забезпечуючи продовольчу та сировинну безпеку та мати експортну орієнтацію [3].

Таким чином, вважаючи, що поглиблення спеціалізації є компонентом багатьох факторів, які визначають результативність виробництва, доцільно

відображати їх системою. Виявити їх вплив на загальний ефект інтенсифікації виробництва стає можливим лише за умов дотримання головного методологічного положення – аналізу факторів за рівних інших умов. Це потребує приведення умов до одного рівня впливу на результат. Точність та достовірність розрахунків у цьому випадку залежить від того, наскільки повно та достовірно вважаються «інші» фактори та наскільки обґрунтовані засоби обліку впливу їх на результат виробництва. У кожному окремому випадку при виборі системи показників слід підходити вибірково, враховуючи поставлену задачу, предмет та об'єкт дослідження.

Література

1. Иващенко Г.В. Научные основы размещения и специализации сельского хозяйства региона с учетом межрегиональных продовольственных связей. Новосибирск, РАСХН Сиб. отделение. ГНУ СИБНИИЭСХ, 2005. 124 с.
2. Экономика и организация отраслей агропромышленного комплекса: в 2 кн. / общ. ред акад. В.Г. Гусаков. Минск: Белорус. наука, 2007. Кн. 2. 702 с.
3. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: підручник. Вид. 2-ге, доп. і перероблене. Київ, 2002. 624 с.

ПІДХОДИ ДО ОЦІНЮВАННЯ ВАРТОСТІ ОРГАНІЧНИХ ДОБРИВ

Скрильник Є.В., д.с.-г.н., завідувач лабораторії,

Кутова А.М., к.с.-г.н., ст.н. співробітник,

Гетманенко В.А., к.с.-г.н., ст.н. співробітник

ННЦ «Інститут ґрунтознавства та агрохімії імені О.Н. Соколовського»,

м. Харків

У сільському господарстві застосовують близько 30 основних видів органічних добрив, які відрізняються вихідною сировиною, фізичним станом, хімічним складом, а звідси – ефективністю під час внесення під сільськогосподарські культури. Облік та державну звітність щодо внесення